

Da vi i juni 1951 sammen med Slettens skulle ta turen til Tyskland, måtte jeg ha tillatelse fra Erstatningsdirektoratet for å få pass til utreise, p.g.a. økonomisk krav derfra.

O.r.sakfører Friele var representant for E.d., og jeg måtte henvende meg til ham. Han ga tillatelse, og ba kontordamen skrive den.

Mens hun holdt på med det, nevnte hun kravet, og ba meg undertegne samtykke til at forsikringenes gjenkjøpsverdier kunne utbetales. Dette nektet jeg, for som både hun og Friele måtte vite så var rettsoppgjøret humbug og bedrag, og de hadde ingen rett til å få noen gjenkjøpsverdier. Iflg. forsikringsloven var der ingen adgang for noen kreditor å ta utlegg eller sikkerhet i livs- og pensjonsforsikringer. Men de forsikrede kunne selv benytte sine forsikringer som sikkerhet for lån o.l. - Dette var jeg klar over, sa jeg, og mitt samtykke ville de ikke få, og det var nødvendig for dem når det gjaldt livspoliser.

Hun ble sinna, og sa at jeg var jo dømt, men jeg sa at det hadde ingen betydning om vi var dømt eller ei. Hun nevnte at den ene tjenesten var den andre verd, men da jeg fortsatt sa nei, gikk hun inn til Friele og ga referat. Han kom ut, og sa at ville jeg ikke skrive under, så ble det heller ingen reisetillatelse. Jeg sa at jeg var ikke så forhippen på å reise at jeg ville betale med alt vi hadde av forsikringer, så det fikk heller være.

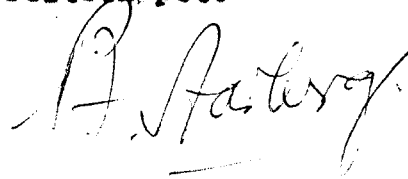
Friele kom så med det krav at for å få reisestillatelse måtte jeg deponere kr. 2.000.-, som ville bli tilbakebetalt når jeg viste meg tilbake før 1. august. - Jeg sa at det hadde jeg ikke anledning til.

Jeg fortalte dette, og Sletten ba meg bli med ham til Friele neste dag. Vi kom inn til Friele, og Sletten spurte om det var så at jeg ville få reisetillatelse hvis det ble deponert kr. 2.000.-, og at pengene ville bli tilbakebetalt når jeg viste meg på hans kontor før 1. august. - Dette bekreftet Friele. Sletten bladet opp kr. 2.000.- og ba om kvittering og erklæring om tilbakebetaling. Deretter måtte en sur kontordame skrive ut reisetillatelsen.

Etter hjemkomsten og tilbakebetalingen fikk jeg en dag besøk av en mann fra lensmannskontoret. Han ville ha min skriftlige tillatelse til utbetaling av polisene. Jeg nektet, og spurte om han ikke var klar over at man ikke kunne ta utlegg i livspoliser. Jo, det var vanlig, sa han, men Friele hadde forlangt det, og han måtte jo vite hva han gjorde. - Det kan du være sikker på at han vet, akkurat som du, men han prøver seg, og det går overfor dem som ikke vet bedre. - Hils tilbake og si at min tillatelse får de ikke, og jeg protesterer. Det endte med at lensmannen avviste til utbetaling mot min protest.

Erstatningsdirektoratet tok det man kunne få, men i dette tilfelle var det mot protest. Man var klar over dette, og fikk den lyse idé å sende meg kr. 34,70 som det ble fortalt at de hadde fått for meget, og ba om kvittering. Meningen var at jeg skulle gi dem en kvittering i en slik form at den inneholdt et samtykke i at gjenkjøpsverdiene var blitt utbetalt.

I stedet sendte jeg en annen kvittering for mottagelsen av kr. 34,70 som avdrag, med krav på restbeløpet.

A handwritten signature in cursive script, appearing to read "A. Faalberg". The signature is written in dark ink and is positioned to the right of the typed text.